

Sygn. akt IV KO 103/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie zażalenia Miasta i Gminy M.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 października 2021 r.
wniosku Sądu Rejonowego w M.
zawartego w postanowieniu z dnia 30 lipca 2021 r., sygn. akt II Kp (...)
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnąć.

UZASADNIENIE

Wskazany postanowieniem Sąd Rejonowy w M. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., o przekazanie do rozpoznania sprawy z zażalenia pełnomocnika Miasta i Gminy M. na postanowienie Prokuratora Rejonowego w O. wydane w sprawie PR Ds. (...) Spc o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k., innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny.

Sąd Rejonowy w M., nie wykazał bowiem, aby w przedmiotowej sprawie ziściły się przesłanki uzasadniające skorzystanie z art. 37 k.p.k. Nie budzi oczywiście wątpliwości, że zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami uzasadniającymi wniosek w omawianym przedmiocie, jednakże wymagają od inicjującego to postępowanie

sądu wykazania i uzasadnienia rzeczowymi i skutecznymi argumentami, że faktycznie wystąpiło potencjalne zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości związane z faktem rozpoznania sprawy przez sąd właściwy. Skorzystanie z właściwości delegacyjnej może bowiem nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Wniosek Sądu Rejonowego w M. nie spełnia powyższych wymogów, skoro w jego treści odwołano się w istocie do argumentów niemających znaczenia w kontekście istnienia przesłanek z art. 37 k.p.k. Takich podstaw z pewnością nie może stanowić eksponowany fakt, że Prokurator Rejonowy w O. wniósł do tego Sądu akt oskarżenia przeciwko byłemu Burmistrzowi M. M. O. (sygn. akt II K (...)), którym zarzucono mu popełnienie czynów z art. 231 § 3 i art. 108 ust. 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 11 § 2 k.k., jako konsekwencja tego samego postępowania przygotowawczego dotyczącego rozbiórki w 2015 r. obiektu starej szkoły w K.. Równie nieistotny jest powód, iż w tej właśnie sprawie wystąpiono do Sądu Najwyższego z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., skoro wniosek ten postanowieniem z 12 sierpnia 2021 r., IV KO 101/21, nie został uwzględniony. W tym orzeczeniu stwierdzono, że podnoszone przez Sąd Rejonowy argumenty, które są częściowo tożsame z podstawami wniosku złożonego w niniejszej sprawie, nie przedstawiają wartości decydujących o przekazaniu sprawy w oparciu o wspomniany wyżej przepis.

Chybione są także zawarte we wniosku Sądu Rejonowego w M. uwagi dotyczące „koneksji personalnych” i „powiązań osobowych”, gdyż przede wszystkim Sąd ten nie wskazał pomiędzy kim a kim one zachodzą i jaka jest ich skala, a to z kolei uniemożliwia realne odniesienie się do tego typu argumentu. Nie ulega natomiast wątpliwości, że jeżeliby tego rodzaju zjawiska w jednostkowych wypadkach zachodziły, winny w pierwszej kolejności podlegać ocenie przy użyciu instytucji służących wyłączeniu sędziego, określonych w art. 40 i 41 k.p.k., nie zaś skutkować postępowaniem w trybie art. 37 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

